

Arrest

nr. 156 357 van 12 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 23 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. BIJNENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Oegandese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 augustus 1988.

Op 18 december 2014 doet de verzoekende partij een verklaring van samenwoning met een Belgische onderdaan, de heer O.J.

Diezelfde dag dient de verzoekende partij ook een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in, waarbij de heer O.J. wordt aangehaald als de partner van de verzoekende partij in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op 12 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die op 29 juni 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.12.2014 werd ingediend door:

Naam: K.(...)

Voornaam: B.(...)

Nationaliteit: Uganda

Geboortedatum: 03.08.1988

Geboorteplaats: Kyegegwa Kyaka

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 18.12.2014

- ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen.

- geldstorting van de referentiepersoon aan betrokkene via Western Union vanaf januari 2014

- storting vanwege de vader van de referentiepersoon aan G(...) uit december 2014

- facturen van Belgacom en Proximus op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat er telefoonverkeer is geweest met Kenya en Oeganda waarvan de oudste dateert van december 2013.

- vluchtinformatie (E-tickets, boardingpasses, emails) van verschillende vluchten op naam van betrokkene en bijbehorend emailverkeer van de referentiepersoon in verband met deze vluchten: de eerste vluchtgegevens die ook aan de referentiepersoon kunnen gelinkt worden dateren van september 2013

- overzicht van de mailbox van de referentiepersoon, met mails gericht aan betrokkene sedert april 2013; chatlog (Whatsapp) tussen betrokkenen die teruggaat tot ten vroegste augustus 2013.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert half 2013. Deze gegevens zijn dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar kennen voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de

aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. Betrokkenen hebben geen gemeenschappelijke kinderen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de schending van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Verzoekster meent volgend middel te kunnen aanvoeren tegen het bestreden bevel:

a. Gezinshereniging artikel 8 EVRM

Verzoekster verwijst opnieuw naar haar relatie (wettelijke samenwoning) met de heer O.(...) J.(...), die als Belg in BELGIË woont. Indien aan verzoekster geen verblijf wordt toegekend, is het onmogelijk voor deze twee personen om hun liefdesrelatie verder te zetten.

Wanneer een onderdaan van een derde land niet wettig op het grondgebied van een lidstaat verblijft, moet rekening gehouden worden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven cf. artikel 8 EVRM. Dat recht maakt deel uit van de grondrechten die, volgens – overigens door de preambule van de Europese Akte en in artikel 6 lid 2 EU bevestigd – vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd.

Verzoekster stelt dat het bevel tot verlaten van het grondgebied in strijd is met haar recht op een privé- en familieleven zoals beschermd in artikel 8 EVRM.

Volgens artikel 8 EVRM is er geen inmenging toegestaan met betrekking tot de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven dan voor zover dit bij wet is voorzien en nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land.

Het bevel tot verlaten van het grondgebied is disproportioneel. De uitoefening van deze maatregel zou een gezin splitsen: verzoekster zou terug moeten keren naar OEGANDA en zou haar partner moeten achterlaten.

Daarentegen vormt verzoekster geen risico voor de veiligheid en heeft zij nooit uitkeringen gevraagd. Verwijdering is een disproportionele maatregel en is verboden wanneer een derdelands onderdaan, echtgenoot van een EU-burger, in staat is zijn identiteit te bewijzen en er geen elementen zijn die wijzen op een gevaar voor de openbare overheid, veiligheid of volksgezondheid (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 19.331 26 november 2008, T. Vreemd. 2009, afl. 2, 147: in deze procedure gaat het over echtgenoten doch in België wordt het statuut van wettelijk samenwonenden volledig gelijkgesteld aan het statuut van gehuwden).

Aldus zou deze maatregel het recht op familieleven ernstig aantasten en is hij disproportioneel gelet op de gevolgen die veroorzaakt zouden worden.

De bestreden beslissing stelt dat “Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal

ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.”

Artikel 40bis, §2, 2° Vreemdelingenwet stelt een aantal voorwaarden waaraan voldaan moet worden.

1. Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden

Volgens de wet kan de duurzame en stabiele partnerrelatie als volgt bewezen worden:

- “– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Wat officieel vaststaat is dat verzoekster en haar partner sinds 18.12.2014 in BELGIË woonachtig zijn (meer bepaald wettelijk samenwonend) op hetzelfde adres (stuk 2).

Daarvoor hadden verzoekster en de heer O.(...) J.(...) regelmatig contact. Verzoekster is eveneens regelmatig bij de heer O.(...) J.(...) verbleven. Verzoekster en de heer O.(...) J.(...) konden echter nog niet samenwonen omwille van de arbeidsbetrekking als au pair van verzoekster in Nederland.

Verzoekster heeft bovendien nog een aantal foto's bijgebracht als bewijs van haar duurzame en stabiele relatie met de heer O.(...) J.(...) (zie de stukken die verzoekster heeft neergelegd ter staving van haar aanvraag tot verblijf, meer bepaald deel 4: foto's). Op al deze foto's kan op de achterzijde de datum afgelezen worden.

Verzoekster is van oordeel dat via deze bewijsstukken haar duurzame en stabiele relatie met de heer O.(...) J.(...) bewezen is, minstens vanaf 13.9.2013.

2. Met elkaar komen samenleven

Verzoekster woont wettelijk samen met de heer O.(...) J.(...). Dit blijkt uit de verklaring wettelijke samenwoning die afgelegd werd op 18.12.2014 (stuk 2). Verzoekster en de heer O.(...) J.(...) wonen heden nog steeds wettelijk samen.

3. Beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar

Verzoekster is geboren op 3.8.1988, de heer O.(...) J.(...) geboren op 6.11.1985 hetgeen onder andere blijkt uit zijn arbeidsovereenkomst (stuk 3) en de verklaring wettelijke samenwoning (stuk 2).

4. Ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon

Beide partners zijn ongehuwd (anders waren zij niet in de mogelijkheid een verklaring wettelijke samenwoning af te leggen). Zij hebben geen duurzame en stabiele partnerrelatie met een andere persoon.

Verzoekster en de heer O.(...) J.(...) leven samen en wonen samen.

5. Geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek (familie)

Verzoekster en de heer O.(...) J.(...) zijn zeker en vast geen familie zoals bedoeld in de aangehaalde artikelen van het B.W., hetgeen reeds voldoende uit hun namen en origine en dergelijke blijkt.

6. Ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen (weigering huwelijk te voltrekken)

De partners hebben nog niet getracht een huwelijk af te sluiten in België, waardoor er ook nog geen weigering om het huwelijk te voltrekken heeft kunnen plaatsvinden. Ook aan deze voorwaarde is bijgevolg voldaan en hiermee werd aan alle voorwaarden uit het betreffende artikel voldaan.

Verzoekster dient bijgevolg op basis van artikel 8 EVRM te worden beschouwd als familielid van een EU-burger.

Verzoekster verkeert dus wel in de voorwaarden om van een verblijfsrecht te genieten en vordert dan ook dat het bestreden bevel geschorst en vernietigd wordt."

2.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In het enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekster stelt dat indien haar geen verblijfsrecht wordt toegekend, het onmogelijk is voor haar en haar partner om hun liefdesrelatie verder te zetten. De beslissing zou strijden met verzoeksters recht op privé- en familielevens. Zij voegt nog een aantal foto's toe bij haar verzoekschrift en geeft aan dat zij op grond van die bewijsstukken van oordeel is dat haar duurzame en stabiele relatie bewezen is.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Zij ontkent niet dat uit het geheel van de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij en de referentiepersoon elkaar kennen sedert midden 2013, dat die bewijsstukken te recent zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkenen elkaar sedert 2 jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat zij minder dan één jaar onafgebroken samenwoonden voorafgaand aan de aanvraag en dat zij geen gemeenschappelijke kinderen hebben. Derhalve erkent zij dat een correcte boordeling werd gemaakt van haar aanvraag.

Verzoekster zou thans bij haar verzoekschrift gedateerde foto's toevoegen en geeft aan dat zij op grond van die bewijsstukken van oordeel is dat haar duurzame en stabiele relatie bewezen is.

Het loutere feit dat pas na de bestreden beslissing, als bijlage aan het thans voorliggende verzoekschrift, gedateerde foto's zouden worden toegevoegd, doet uiteraard niets af aan de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, waren die stukken immers niet voorhanden.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet komt bovendien uitsluitend aan verwerende partij toe. Verzoekster opinie doet daar geen afbreuk aan.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoekster te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat zij een relatie zou hebben/heeft.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Zij ontkent bovendien niet dat haar legaal verblijf verstreken is, zodat verwerende partij overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet verplicht is haar een bevel om het grondgebied te verlaten, af te leveren.

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijk-

heid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Zij geeft enkel weer dat het verderzetten van haar relatie veronderstelt dat zij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van haar gezinsleven elders.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het enig middel is ongegrond."

2.1.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu heeft de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend op grond van een geregistreerd partnerschap met de heer O.J., die de Belgische nationaliteit heeft. De verzoekende partij moet dus voldoen aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 40bis, §2, 2° juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

[5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.]

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België."

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen

De Raad herinnert er aan dat het duurzaam en stabiel karakter van een relatie pas is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat de verzoekende partij en haar partner geen jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken samengewoond, daar de wettelijke samenwoning op 18 december 2014 werd aangegaan en de aanvraag dezelfde dag geschiedde. Het is dus niet mogelijk dat de verklaring van wettelijke samenwoning een bewijs kan leveren van minstens één jaar onafgebroken te hebben samen gewoond voorafgaand aan de aanvraag. Voorts worden er geen andere bewijsstukken voorgelegd die aantonen dat de verzoekende partij en haar partner minstens een jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken hebben samengewoond. Evenmin hebben de verzoekende partij en haar partner een gemeenschappelijk kind.

Bijgevolg diende de verzoekende partij aan te tonen dat zij en haar partner elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dat, op basis van de neergelegde stukken, de verzoekende partij en haar partner elkaar sedert medio 2013 kennen en dat dit te recent is, aangezien de aanvraag op 18 december 2014 werd ingediend. Op die datum kenden de verzoekende partij en haar partner elkaar nog geen twee jaar. Dit wordt in wezen niet betwist door de verzoekende partij. In het verzoekschrift haalt de verzoekende partij aan dat er sprake moet zijn van een stabiele en duurzame relatie, ten minste vanaf september 2013. Dit tijdstip ligt zelfs nog later dan de datum die wordt aangehaald in de bestreden beslissing.

Voorts betwist de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de foto's die ze heeft neergelegd. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij echter dat op de achterkant van de foto's wel de datum kan gelezen worden. Uit een onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de foto's die werden neergelegd bij de aanvraag niet gedateerd zijn, zoals de verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing. Het feit dat de originele foto's zouden gedateerd zijn, kan niet tot een andersluidende beoordeling leiden, aangezien de verwerende partij enkel rekening kan houden met de elementen die haar worden aangereikt. De foto's in het administratief dossier zijn niet gedateerd en

bijgevolg kon de verwerende partij redelijkerwijs stellen in de bestreden beslissing dat ze met de foto's geen rekening kan houden om de periode van de duurzame en stabiele relatie te bepalen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorts uiteenzet dat zij en haar partner met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder zijn dan achttien jaar, ongehuwd zijn en geen stabiele en duurzame relatie hebben met een andere persoon, geen personen zijn bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en dat ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek, wijst de Raad erop dat voormelde gegevens niet aantonen dat de verzoekende partij en haar partner overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2°, a van de Vreemdelingenwet een duurzame en stabiele relatie hebben. De Raad wijst erop dat de voorwaarden opgenomen in artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet cumulatief zijn.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven met welke elementen de verwerende partij geen rekening gehouden heeft bij het nemen van de bestreden beslissing.

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat niet op goede gronden werd geoordeeld dat zij en haar partner niet aantonen dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag noch aantonen dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag, des te meer nu blijkt dat de verzoekende partij deze vaststelling niet nuttig betwist noch weerlegt.

Er wordt niet aangetoond dat de gemachtigde met miskenning van artikel 40bis *juncto* 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarde inzake een duurzame en stabiele relatie en bijgevolg heeft beslist het recht op verblijf te weigeren. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. De verzoekende partij haalt de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij verklaart dat indien zij geen verblijf krijgt, het onmogelijk wordt om haar relatie met de heer O.J. verder te zetten. Dit is volgens de verzoekende partij in strijd met het recht op eerbiediging van haar privé- en familielevens. Zij stelt dat de verwijdering van het Belgische grondgebied een disproportionele maatregel is en dat er geen inmenging mag zijn tenzij in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land. De verzoekende partij verklaart dat zij geen gevaar vormt voor de veiligheid en dat zij nooit uitkeringen heeft aangevraagd.

Wanneer een verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM inzake haar gezinsleven opwerpt, moet de Raad eerst onderzoeken of er op het moment van de bestreden beslissing een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, §25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, §34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §21). Het gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, is een autonoom begrip en dient onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. Er moet eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Daarnaast moet de verzoekende partij aantonen dat de persoonlijke band tussen de leden van dit gezin voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). De beoordeling of er sprake is van een gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, is een feitenkwestie.

In casu wonen de verzoekende partij en haar partner wettelijk samen sinds 18 december 2014 en blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zij een relatie met elkaar hebben. Er is dus sprake van een gezin zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat, hoewel artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven, het door dit verdragsartikel gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Het EHRM heeft er, inzake immigratie, bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in

het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad dient te onderzoeken of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen, overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 november 1996, Ahmud v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodriguez Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair-balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De verzoekende partij verklaart de Oegandese nationaliteit te bezitten en sinds september 2013 een relatie te hebben met een Belgische onderdaan, namelijk de heer O.J. Zij stelt dat de verwijdering van het grondgebied een disproportionele maatregel is, omdat ze zou moeten terugkeren naar Oeganda en hierdoor haar relatie met de heer O.J. niet kan voortzetten. Tevens haalt de verzoekende partij aan dat zij geen gevaar vormt voor de veiligheid en dat zij nooit uitkeringen heeft aangevraagd.

Wat betreft deze laatste argumenten wijst de Raad erop dat het controleren van de instroom van vreemdelingen onder de openbare orde valt en dat de Staat hierover mag beslissen. Het feit dat de verzoekende partij verklaart dat zij geen gevaar vormt voor de veiligheid en dat zij nooit uitkeringen heeft gevraagd doet hier geen afbreuk aan. Het kunnen hoogstens elementen vormen waarmee rekening kan worden gehouden bij de belangenafweging tussen het gezinsleven van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische samenleving.

Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze economische, sociale of culturele onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijft, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Het gegeven dat haar partner de Belgische nationaliteit bezit vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het privé- en gezinsleven elders of in haar land van herkomst, Oeganda, verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk aan dat ze haar gezinsleven enkel in België kan verder zetten.

De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij is om haar grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk is gegaan. Er kan enkel rekening worden gehouden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681).

Daarenboven stelt het EHRM dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De bestreden beslissing leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat is voldaan aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra is voldaan aan de vereisten van de Vreemdelingenwet. *In casu* toont de verzoekende partij voorts niet aan dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, haar gezinsleven verstoort in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad wijst er tenslotte nog op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven verder te onderhouden. Ook verhindert de bestreden beslissing niet dat haar partner haar bezoekt in het land van herkomst of elders.

De verzoekende partij toont met haar summier betoog aldus niet aan dat het bestreden beslissing een wanverhouding heeft veroorzaakt tussen enerzijds haar belangen, die in se erin bestaan om met haar partner in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoont dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS